

Mijn Tour

Ledig Erf-belevenissen in het jaar van het Grote Vertrek

Fietsclub Ledig Erf per 10-09-'15

Aad van der Tas
Ad Sanders
Alex Leenders
Almar Bijlsma
Anneloes ter Beek
Annemarie Persyn
Anne Marie Aan de Stegge
Anton Kramer
Arno van Oostrom
Arno Star
Azar Tishe
Bart Jordi
Bart Luijten
Bas v.d. Steen
Bas van der Grift
Bas van Stratum
Bas Peeters
Ber Dölle
Bert Coenen
Bert Both
Bert Vink
Boudewijn Barth
Bram van der Hulst
Bram de Vlieger
Brenda Visscher
Cees Sagt
Chris Bruijnes
Christa de Bruin
Corien van den Haak
Craig Ferguson
Daan van Buuren
Dark Mooy
David van Dijk
David Bennis
Diego Calderón Jimenez
Dinus de Vries
Dirk Lauwers
Dorothee Van de Werff
Edwin Spapens
Ellen Nieuwenhuis
Els Hitman - van Hoffen
Eltjo Keijer
Eric Nelissen
Erik Spierenburg
Erik van der Lippe
Erik Suik
Erik-Jan Brouwer
Ernst Jos
Fabricio de Jonge
Folkert Boersma
Frank van Waert
Frank Van Wijk
Frank Wester
Frebus van Slochteren
Fred Wondergem
Geert Leenders
Gemma Adelaar

Gerco Meijer
Gertjan van den Hazelkamp
Gert-Jan van der Weijden
Geurt Rombach
Gianfranco Storoni
Gijs de Rijk
Guido Kierkels
Hans Nijland
Hans Vonk
Hans van Bohemen
Hans Schuurman
Harry van Mechelen
Heinke van Woudenberg
Henk van Lingen
Henk Leenaers
Henk Stellingwerf
Henriëtte Talma
Hester van Zwet
Hugo Douma
Hugo van Ingen
Joeri Kooman
Johan Melse
Jolanda van Bergeyk
Jonas Fillerup
Jonathan de Bruijne
Joost Rutges
Joost van Waert
Joost Rommes
Joost Moolenaar
Joost Jansen
Joris Bosch
Jos Tusveld
Jos Smulders
Jos Jans
Karel Stegenga
Karel van Gils
Kees Vreeken
Kevin Fox
Klaas Wijnalda
Laurens Hitman

Marjon van der Leer
Marnix van der Werf
Marten Fekkes
Martha Dijkgraaf
Martijn Prins
Martijn Wagenmakers
Martijn Pepping
Martijn Ketelaars
Martin Liuzzi
Martine Hoogendam
Matthijs Töpfer
Maurits Moes
Mazina van den Born
Meike
Menno Zandee
Michel Wijdemans
Michel Schaake
Michiel Galama
Michiel Hoogendijk
Michiel Deylius

Pluup Bataille
Polle in 't Veld
Reinart Koops
Remy Decae
René Dijk
Renée te Poele
Richard Verbuijs
Richard Kruiswijk
Riena Tienkamp
Rik Polman
Rob Doumaid
Rob Posthouwer
Rob Berentsen
Rob Ypenburg
Robert Wierts
Robert Crommentuyn
Robert Langbroek
Robert Knol
Robert van Willigenburg
Robin Fillerup
Rodrick de Munnik
Roeland Mennink
Rogier van Schelven
Rolf Dijksterhuis
Roy Sijgers
Ruud Schrauwen
Ruud Rutten
Sander Verhulp
Sander van Oosterum
Sietse Hitman
Simone vd Steen
SiuSan Oei
Sjoerd Smit
Stefan Swart
Suzan Mathijssen
Suzanne Lesquillier
Theo Sinnige
Tijn Brands
Timo Klok
Tjeerd Bottema
Tom Mulholland
Tom Orzechowski
Tom Verkuijl
Ton Bontekoe
Ton van Schagen
Ton Beuving
Vincent Rouwmaat
Walter Leurink
Wannes Stas
Wido Oerlemans
Wieger Sietsma
Willem Boiten
Willem van Beers
Willemien Meiberg
Wim van Wijngaarden
Wouter Quak
Xander Millen
Xavier Smits

Ine van Schaik
Irma van Klink
Ivan Soenario
Jacco Schuurman
Jaco Lekkerkerker
Jacob van de Lagemaat
Jacqueline van Winden
Jair Hoogland
Jan Michielsen
Jan de Ruiter
Jan Heijdra
Jan Bultjes
Jan Klijn
Janine Mariën
Jeanette Aalders
Jean-Paul Dupree
Jelle Scharringa
Jelmer Draaisma
Jeroen Wester
Jeroen Zandbergen
Jeroen Bootsma
Jeroen Verdenius
Jeroen Bakker
Jillis Kinkel
Joep van de Laar
Laurens Miserus
Leo Hakker
Leon van Dalssen
Leonie Wolterink
Linda Roetman
Linze Dijkstra
Loek Van der Lof
Loet van Vreumingen
Lucas Straathof
Lucas van Gilst
Lucas Crasborn
Luut van Hoogevest
Lyan Dijkstra
Maaïke Doeven
Maarten Jansen
Marc Verhagen
Marc Jon-Ming
Marcel Stochschen
Marco Beekhuizen
Marian Willems
Marianne Floor
Marianne de Jonge
Marije Quartel
Marius Dona
Marjolijn Snel

Michiel Hendriks
Mike Orr
Mini Kalivianakis
Mirte Verouden
Monique Ridder
Niels Van den Berg
Niels Groot
Nine Elenbaas
Olaf Frasa
Otte Boom
Otto-Jan Bikker
Pascal Wesselink
Patricia Breshamer
Paul van den
Nieuwenhuijzen
Paul ter Horst
Paula Kroon
Peter Terpstra
Peter Vocking
Peter Verhallen
Peter Van de Beek
Peter-Paul Buchner
Piet de Joode
Pieter van Vessem
Pieter Bakker

Fiestfeest

Daags voor de Tourstart fiets ik in de buurt van de Jaarbeurs. De stad gonst en vibreert. Het is al goed warm. Overal wordt er gewerkt aan de laatste details voordat 'het' gaat beginnen: er wordt getimmerd, gezaagd, verbonden, verbouwd en druk overlegd. Over de weg komt een wielerploeg aangereden, het is Team BMC. Vooraan fietst iemand met een ander shirt en een lichaamsbouw die niet overeenkomt met de griezelig afgetrainde andere renners. Zijn shirt is oranje-zwart. Het is Joost van Waert. Achter de renners ontwaar ik in de ploegleiders-auto het gezicht van Joeri Kooman. Eerst knijp ik mijn eigen arm voor een korte reality check. Dan schreeuw ik hard: "Jooooooooost! Ledig Eeeeerf!!" Joost verblijkt of verbloost niet en blijft strak voor zich uitkijken. Ik snap het: c'est du travail sérieux.

In de aanloop naar de Grand Départ heb ik het gevoel dat heel veel Ledig Ervers hun 'finest fiets hour' beleven: al ver van te voren worden er tijdens de klim op de Amelungse Berg bijna-buiten-adem tv-interviews gegeven, vele LE'ers razen (soms midden in de nacht) over het tijddritparcours en leggen dat vast op Strava met als 'hoogtepunt' het spraakmakende en bloedstollende rondje met Laurens Hitman en de gopro voor Hart van Nederland. Bladen uit binnen- en buitenland komen op het Erf langs, fietsen mee en nemen foto's vanuit rijdende auto's. Een internationaal glossy lifestyleblad voor de welgestelde wereldburger (waar ik natuurlijk nog nooit van heb gehoord) schrijft een artikel over fietsen, gezondheid en kwaliteit van leven in de stad en neemt daarbij onze club als voorbeeld met als hoogtepunt een prachtig fotoportret van Michiel Galama. Om in te lijsten.

Ledig Ervers beraden mooie plannetjes die boven verwachting uitpakken, een Ledig Erver stort zich op de Stichting Ronde van de Maliebaan en is weken in touw met tijddritten en wielerveekenden. De diehards doen in 4 dagen UPU en krijgen met smalle bekkies en zoutvlekken een warm onthaal.

Zelf mocht ik de afgelopen maanden ook beroepsmatig bezig zijn met fietsend Utrecht, ook heel leuk. Vervelend alleen dat ik nu juist het woord (en alle vervoegingen en combinaties) dat ik de afgelopen tijd verreweg het meeste de wereld in slingerde keer op keer verkeerd spelde: 9 van de 10 keer stond er fiesten in plaats van fietsen. Heel frustrerend.

Al met al is er dit seizoen heel veel fiets-moois gebeurd, misschien is het wel een 'once in a lifetime' ervaring die sommigen later met hun kleinkinderen gaan delen. Daarom als opstapje daartoe dit blad: een kleine bloemlezing met herinneringen van Ledig Ervers. Veel lees- en fietsplezier!

Jos Smulders
Uw Voorzitter

15 Ledig Ervers op een tocht van 1000 km

Utrecht Parijs Utrecht

door *Jair Hoogland*

Utrecht-Parijs-Utrecht, kijkend op google maps lijkt het maar een stukje. Zeker als je het in vier dagen mag opdelen. Het zijn vier wat langere doch op papier vlakke Tour De France etappes. Waarom zou ik dat niet kunnen? Toen ik hier voor het eerst over hoorde was ik meteen enthousiast. Vooral de romantische gedachte dat er een volgwagen en soigneurs zouden zijn klonk als muziek in mijn oren. Een mini Tour De France, mijn wielhart ging meteen sneller kloppen ook al fiets ik amper een jaar en heb ik slechts sporadisch meer dan 150 km gereden. Een mooi doel voor 2015 en niet onbelangrijk: een goed excuus naar jezelf om toch die nieuwe fiets te kopen én nog meer te gaan fietsen. Zo gezegd zo gedaan. Na een paar maanden voorpret waarin de aantallen trainingskilometers cumulatief toenemen komt dan de eerste dag dichterbij. Hierbij neemt stiekem toch ook de twijfel toe of alles wel goed zal gaan. Is het plankenkoorts of gezonde spanning? Wat neem ik mee, wat heb ik en wat heeft mijn fiets nog nodig? De zin is er, laat Parijs maar komen!!

“Vooral de romantische gedachten dat er een volgwagen en soigneurs zouden zijn klonk als muziek in mijn oren.”

Utrecht-Mons

Dan is het zover: de Grand Départ. Utrecht is geel van de tourfietsers die een deel van de eerste etappe van de Tour de France in een toertocht rijden. Mietjes! Waar het echt te doen is is op het Ledig Erf. Dat Ledig Erg staat

deze ochtend vol met fietsers die aan de eerste etappe van UPU gaan beginnen. Vól met fietsers: want een groot aantal Ledig Erf-ers hebben besloten een stukje mee te fietsen.

Dan is het echt begonnen. Utrecht-Mons. Een vlakke etappe recht door wielerland België. Het eerste stuk zit iedereen nog fris, er wordt druk gediscussieerd over de aankomende dagen en zelf voor complexe onderwerpen zoals het Palestijns-Israëliësch conflict is er nog voldoende adem. De eerste stop is in Chaam waar de soigneurs voor koffie en gebak hebben gezorgd en waar de bidons en achterzakken opnieuw gevuld worden. Smooth start! Daarna België in. Het landschap verandert en het wordt warmer. Na nog een stop, met een welkome warme maaltijd, in het Vlaamse dorpje Leest worden de laatste kilometers van de dag bereikt. Vanaf Brussel wordt het glooiend en heuvelachtig.

Dan wordt voor het eerst keer de 200 kilometer grens bereikt. Over het Midden-Oosten conflict hoor je niemand meer, sterker nog er valt een stilte over het peloton en een verlangen naar de maaltijd in de jeugdherberg die we voor 19:00 naar binnen gewerkt moeten hebben. Die deadline wordt gelukkig gehaald.

Mons-Parijs.

Na een korte nachtrust, enerzijds door de hitte, anderzijds door een UPU-er die, op aansturen van de voorzitter, het zo nodig met een diskjockey van 3FM over beach cruisers moet hebben, is het tijd om op te staan. Stevig ontbijten is het devies, nieuwe krachten zoeken voor de rit naar de stad waar ooit de zonnekoning regeerde. Of woonde die in Versailles? Enfin. Bidons vullen en over de kasseien Henegouwen uit. Bobo, met oranje helm, die zich al vanaf Utrecht aan kop van het peloton heeft genesteld, vindt een trouwe helper om de UPU groep door Noord Frankrijk te loodsen. Door een landschap dat in de mist grijsaandoet rijden we. We komen door verlaten dorpjes waar ooit fabrieken hoogtijdagen moeten hebben gehad en zien verder vooral veel graanvelden. Toch verandert de grijsheid door het zonnetje in een prachtig landschap. De zonnekoning moet met zijn scepter hebben gezwaaid. Wellicht te hard.

In het dropje Pierrefonds, ruim over de helft van de tocht, staan namelijk voor zijn hele hofhouding pizza's klaar. Een toeristisch dorp met een kasteel uit de Playmobil-catalogus of inderdaad van Lodewijk XIV himself. Wie zal het zeggen? Na de pizza's door naar Parijs, het lege landbouw-landschap begint plaats te maken voor meer bebouwing. Er zijn meer en meer vliegtuigen in de lucht, we rijden langs snel- en spoorwegen. De stad nadert merkbaar en er komt een soort opwinding in het peloton. Langs een kanaal rijdt de groep Parijs in en de contouren van een wereldstad worden zichtbaar. De Champs Élysées lonken! Daar waar het voor de Tour de France het eindpunt is is het voor UPU pas de helft maar daar denkt even niemand over na. Dit voelt voor vandaag als het einddoel.

Parijs-Mons.

Na een diepe slaap gaat de wekker alweer vroeg. Opstaan en terug fietsten naar België. Mons is uitgeroepen tot Culturele hoofdstad van 2015; deze titel maakt de stad bij lange na niet zo'n aantrekkelijk doel als Parijs. Niet over nadenken en opstaan. Voor 19:00 moeten we weer terug zijn voor het avondeten in de jeugdherberg. Eerst ontbijten: een smakelijk Frans ontbijt met croissants staat te wachten. Smakelijk voor ons hongerige wielrenners maar niet voor de mede-hotelgasten. Die lijken door de weke uierzelf-lucht in de eetzaal minder honger te hebben.

Via precies dezelfde weg rijden we terug naar Mons. Voorafgaand leek me het enige nadeel van UPU: precies dezelfde heen als terugweg.

Toch helemaal niet saai. Dezelfde weg maar je ziet alles vanaf de andere kant. Ook de stops zijn anders verdeeld dan op de heenweg met als hoogtepunt het restaurant in San Quentin. Een restaurant waar Henk Wijngaard zijn inspiratie vandaan zou kunnen halen. Alleen de echte trucker weet een plek als deze te vinden. Wellicht moeten ze van San Quentin in 2016 Europese hoofdstad maken.

Na deze pauze snel door naar de jeugdherberg want daar geldt de avondklok. Het is echter zo warm geworden dat de bidons snel leeg raken. Groepjes fietsers raken in paniek wanneer de soigneurs even niet in de buurt lijken en gaan zoeken naar water. Heerlijke chaos die nog niet eerder is voorgekomen in dit gedisciplineerd rijdende peloton. Nadat iedereen weer samen is wordt er in één ruk, zonder de kasseienstrook op te zoeken, naar de jeugdherberg gereden.

Mons - Utrecht.

Na wederom een kort nachtje, in de warme vierpersoonskamer van de jeugdherberg, is het tijd voor de laatste etappe. Jammer de laatste etappe alweer máár: Utrecht is nog ver! Daarbij weet ik van de heenweg dat dit een mooie rit wordt. We rijden langs Brussel en kunnen het Atomium zien. Ook komen we door dorpjes met leuke namen zoals Pepingen, Bierghes en Pulle. Nog een laatste dag genieten van dit avontuur. We vertrekken.

Het wordt ondanks de klodders uierzelf steeds moeilijker om een houding te vinden op de fiets maar daarover uitweiden heeft geen zin.

Die laatste kilometers zullen gemaakt moeten worden, zolang de benen maar willen. Het is wederom warmer geworden maar ook over de hittegolf wil ik niet klagen. We moeten door, de benen zijn goed, mmm mentaal dan toch niet helemaal? Kleine pijntjes. Hoort erbij, afleiding zoeken. Ik probeer aan de pannenkoek te denken die we in Chaam gaan opeten maar in deze hitte kan heb ik helemaal geen zin om over pannenkoeken na te denken. De Nederlandse grens nadert. Op een gegeven moment begin ik weer een houding te vinden en gaat het weer. Hoort er waarschijnlijk bij: ergens een keer een dipje te krijgen op een afstand van net boven de 1000 kilometer. De grens is daar met die pannenkoek die dan toch wel naar binnen gaat. Ook Utrecht komt in zicht. Er komen zich Ledig Erfers aansluiten bij de groep en het einde nadert: dat volle glas bier bij brouwerij Maximus. De ideale beloning voor een tocht als deze.

Ledig Ervers gaan diep in Tour-tijdrit

door Joost van Waert

Op 28 november 2013 werd 's ochtends in Parijs het parcours van 'onze' tijdrit bekend gemaakt. 's Avonds werd de route gepresenteerd tijdens een spetterende show op de Domtoren. Maar die middag reeds zag ik Laurens Hitman fietsen bij het stadion. Hij leek nogal haast te hebben.

Laurens was een van de eersten die een tijd neerzette op het biljartvlakke parcours van 13,7 kilometer door de Domstad. Alleen Journaal-lezer Herman van der Zandt was hem voorgegaan. De schermman had er meteen maar een Strava-segment van gemaakt, zodat iedereen zijn of haar tijd kon registreren. Twee dagen later verbeterde Almar de tijd van Laurens en datzelfde weekend probeerde ik het ook eens. Ik had grootse plannen, maar mijn benen dachten daar anders over. Tja, als ik ooit bovenaan de lijst wilde komen te staan moest ik gauw toeslaan. Ik had met mijn 60 jaar natuurlijk niet de illusie dat ik de snelste zou kunnen blijven. Een tijdje later probeerde ik het nog eens. Nu draaide alles wel goed. Met een gemiddelde van boven de 38 denderde ik naar De Uithof.

Op de terugweg liep de snelheid natuurlijk wat terug, maar goh, wat was dat kicken, zo snoeihard door je eigen stad rijden, door al die straten waar je al je leven lang hebt gelopen en gekropen! Op een uitgestorven Jaarbeursplein slaakte ik een triomfkreet: ik was ruim een minuut sneller dan de eerste keer! Drie weken lang was ik king of the hill, maar toen pikte een half zo oude renner mijn KOM af.

Ik had verwacht dat talloze would be-renners de tijdrit wel zouden gaan rijden, maar dat viel erg tegen. In anderhalf jaar tijd hebben maar honderd mensen het geprobeerd, waaronder zeven Ledig Ervers en tien profs die het parcours kwamen verkennen. De echte cracks wachtten tot het laatste moment. Onze Gijs reed gemiddeld bijna veertig en Bram van der Hulst haalde zelfs 41,5 km/u: "Ik reed de tijdrit een dag voor de profs. Ik wilde er zolang mogelijk mee wachten, zodat er niemand meer overheen zou komen."

Spijtig genoeg voor Bram was er die dag ook nog een Engelsman, die 41 seconden rapper was. Snelste vrouw was Carola Irvine van De Domrenner (22' 08" / 37,2 km/u). En toen kwam die zaterdag de vierde juli natuurlijk Rohan Dennis van BMC, die deed er maar 14' 56" over. Laatste werd Mikael Cherel (AG2R), in 18' 32". Hij had toen blijkbaar zijn dag niet, want hij zou uiteindelijk nog stijgen naar de achttiende plaats in het eindklassement.

Ledig Erf-klassement van de Tour-tijdrit

3. Bram van der Hulst	19' 50"	41,5 km/u	03-07-2015
7. Gijs de Rijk	20' 48"	39,6 km/u	03-07-2015
25. Laurens Hitman	23' 06"	35,7 km/u	22-10-2014
27. Joost van Waert	23' 28"	35,1 km/u	29-03-2014
29. Almar Bijlsma	23' 54"	34,5 km/u	30-11-2013
45. Michel Wijdemans	29' 08"	28,3 km/u	15-10-2014

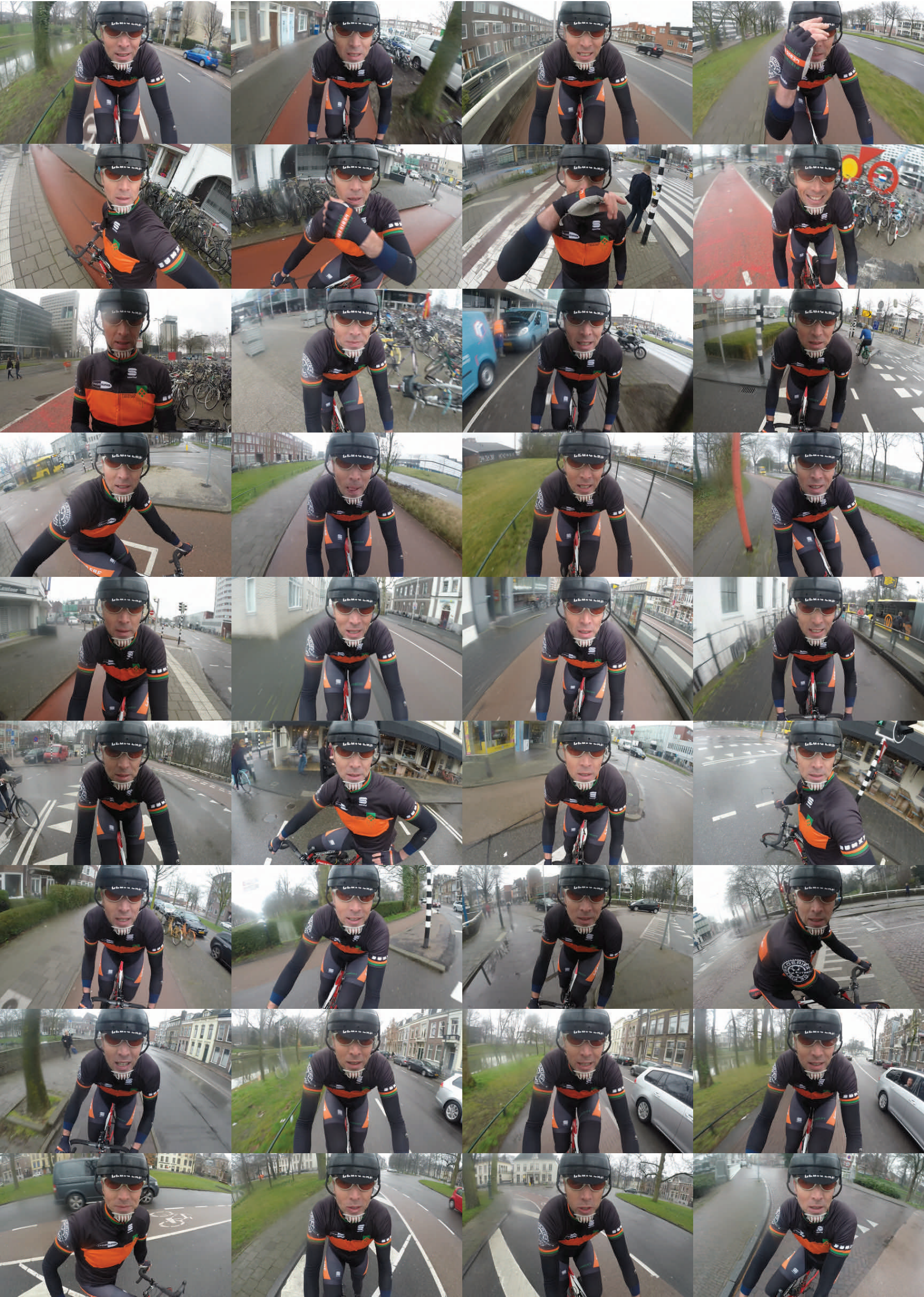

Bram van der Hulst flitst voorbij de Stadsschouwburg.

Laurens Hitman was niet te missen dit jaar. ► Gefilmd, gefotografeerd, geschilderd en af en toe ook nog op de fiets!

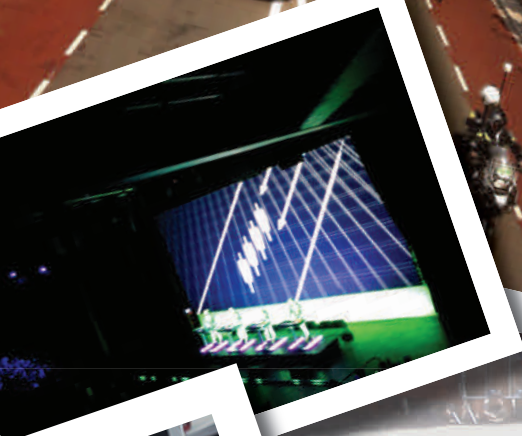
Hiernaast geeft Laurens toelichting bij het tijdritparcours voor de NOS. Maar de camera is zo gepositioneerd dat we vooral Laurens in beeld hebben. Zou hij zelf na de start de camera 180 graden gedraaid hebben?

Er gaan geruchten dat er ook beelden van SBS (bij Hart van Nederland) zijn. Maar die zijn wegens verkeersregeltechnische redenen van de aardbodem verdwenen.

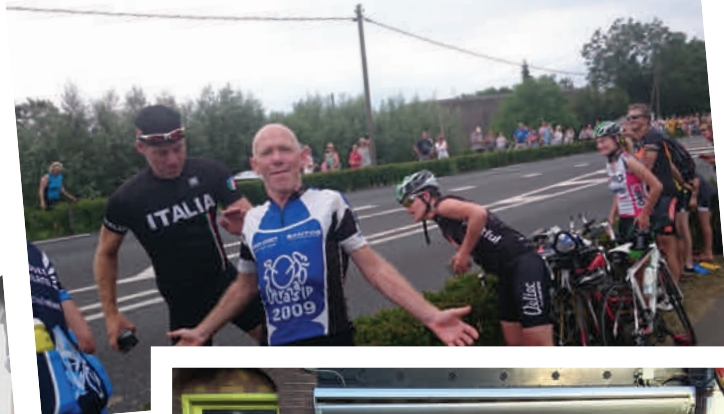

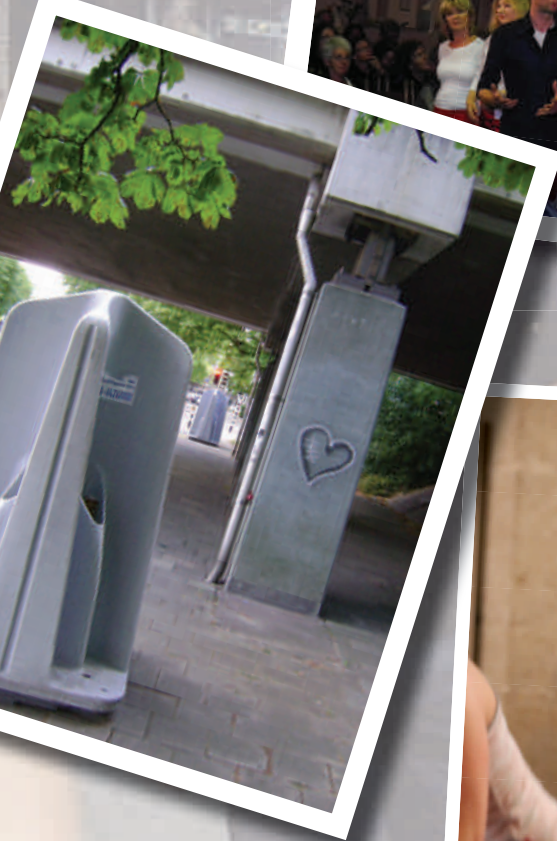
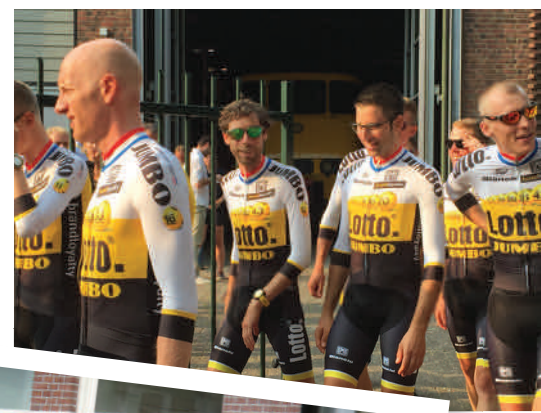

Groeten uit Utrecht!

Hoe beleefde de LE-ers het jaar van de Grand Depart?

Met bijdragen van:
 Laurens Hitman, Corien van de Haak, Joeri Kooman, Gemma Adelaar, Joost van Waert, Bas van Stratum, Luut van Hoogevest, Otte Boom, Geert Leenders, Timo Klok, Bart Luijten, Hans Vonk, Dinus de Vries, Jelle Scharringa, Carolien Buiskool en Pascal Wesselink.

Frisse wind door stoffige musea

door Joost van Waert

De komst van de Tour de France zorgde voor een frisse wind door de Utrechtse musea. Bijna iedere conservator wist zijn collectie met de Tour in verband te brengen.

Het Spoorwegmuseum had een uitgebreide tentoonstelling over Nederlanders in de Tour, met oude foto's en veel originele oude truien en racefietsen, het Catharijneconvent toonde 'heilige truien', het Museum van Zuilen concentreerde zich op de Zuilenze coureur Mies Stolker, Speelklok liet een muziekmachine aandrijven door een authentieke Raleigh-fiets en in het Stadhuis waren prenten van Inktop-tenaars te zien. Het AAMU liet fietsen beschilderen in aboriginal-stijl, het Utrechts Archief belichtte 140 jaar fietscultuur in de Domstad en Kermis Velodroom toonde een peloton van prachtige houten wielrenners van de hand van de Kroatische kunstenaar Vasco Lipovac.

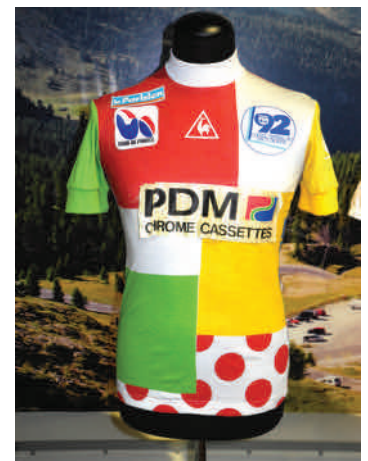
Gele trui uit 1980 van Joop Zoetemelk (Spoorwegmuseum).

Liedjesorgel wordt aangedreven door een authentieke Raleigh-fiets (Speelklok).

Cyclus, houten peloton van Vasco Lipovac (Kermis Velodroom).

Trui van Steven Rooks: Combinatieklassement 1988 (Catharijneconvent).

Automatische luchtpomp op het Vredenburg, 1929 (Het Utrechts Archief).

ArtBike (Aboriginal Art Museum).

Brigida Almeida vindt beklimming van de Dom te steil (Stadhuis).

Houten beeld van Mies Stolker bij zijn originele Locomotief (Museum van Zuilen).

Le Jeune-fiets waarop Jan Janssen in 1968 de Tour won (Spoorwegmuseum).

Algemene beschouwing

door Joeri Kooman

Voortreffelijke en zeer dierbare wielrenners. Terwijl ik zo goed als ik kon onze bijzonder edele sport beoefende, heb ik daar altijd zoveel plezier in gehad – nog afgezien van het voordeel zowel als de eer die het mij schonk –, dat er niet alleen een brandend verlangen bij mij ontstond om haar te prijzen en te roemen en met alle mij ten dienste staande middelen aan haar eer bij te dragen: ook vatte ik een sterke genegenheid op voor al diegenen die eenzelfde vreugde aan haar beleefden en die haar, wellicht met een gelukkiger resultaat dan voor mij was weggelegd, hebben weten te beoefenen.

Evenwel, het zal weinigen ontgaan zijn, dat niet iedereen langs de route van het rondje Ledig Erf er op deze liefdevolle manier over denkt. Zo is mij ter ore gekomen, dat ergens ter hoogte van Amerongen, zich iemand zijn kunde betreffende het flessenwerpen met overtuiging, maar zonder het gewenste resultaat (een wielrenner van zijn fiets kelen) heeft getoond. Ook zag ik een bejaarde man zich met de laatste krachten in zijn lijf de weg op strompelen, waarbij hij zijn armen ten hemele wierp en met zijn laatste ademtocht ons bescheiden peloton, dat hem op gepaste afstand, toch zeker een meter, voorbij raasde, vervloekte. Hij zal nu wel ergens naast de Hel van Leersum begraven liggen.

Hoe mooi was de tijd, en hoe lang geleden lijkt die alweer!, dat iedereen binnen en buiten de grachten van Utrecht, misschien wel heel Nederland, van wielrenners hield. De Tour de France was in de stad; een week lang klonk er geen ongepast woord uit de kelen van omstanders en werd er zelfs gejuicht als er zich een renner door het winkelende publiek op de Oude Gracht probeerde te manoeuvreren, op weg naar naar een van de vele activiteiten in de stad, die niet allemaal even spetterend waren, maar waarvan de gemoedelijkheid alles goedmaakte.

Zo trok Mart Smeets in de toekomstige bibliotheek aan het Neude zijn koeien voor de achthonderdste keer uit de sloot (of was het nou de negenhonderdvijfenzeventigste keer?). En er zaten mensen in de zaal die serieus in zijn verhaal geïnteresseerd waren! Zij keken boos achterom naar de gasten achterin, die wél wat te zeggen hadden aan de tafeltjes vlak bij de bar.

Dat was het moment waarop ik besloot maar een pizza'tje te gaan eten op het plein. Veel gezelliger, al verwees een wat nuffig meisje er mij naar een eenzaam muurtje boven een hoop afval en fietsen, naast het oude postkantoor. Maar de muziek was goed en het bier ook. Later identificeerde ik een van de fossiele booswichten binnen als de presentator van Studio Tour.

De pret begon natuurlijk tijdens de Ronde van het Wilhelminapark (niet daarvoor, want Eltjo, Ivan, etc., gingen bij het inrijden veel te hard.). De Hitman-kongsi schreeuwde zich er voor mij de longen uit het lijf. En toch moest ik de wedstrijd voortijdig verlaten, wegens gelost. En het was oh zo leuk, zo leuk dat ik besloot om weer eens op de Nedereindse berg te gaan rijden. Hoewel dat ook was om geen rondvliegende ledematen en flessen meer te hoeven ontwijken. Bovendien: op de berg kom je toch altijd weer dezelfde jongens tegen als op zondagmiddag: Lange Frans, Andy en Crommentuyn.

Maar het meest gelachen heb ik op de zondagmiddag, toen ik, na eerst een trainingswedstrijdje en daarna een lusje naar Schoonhoven, bij de Goyerbrug het wiel van Rob Ypenburg, kon pakken, die, hoewel gelost bij de allersnelsten, samen met Jacco en nog iemand, toch met behoorlijk tempo zijn zondagse rondje afwerkte. En toen ik op het terras een grote Weihestephaner voor mij, en weer ander gezelschap om mij heen had, was het helemaal feest! Wat een verhalen over de rit van vandaag! Wat een ellende had ik met mijn vlucht naar het westen ontweken! Om Andy (niet op het terras) te citeren: "Het was gekkenwerk."

Maar de Tour in Utrecht was mooi, alles wat er in de weken daaraan voorafgaand gebeurde ook, de mensen waren vriendelijk en geïnteresseerd, die langs de Maliebaan op de laatste zondag niet op de laatste plaats, en nu resten ons slechts de warme herinneringen. En de retro shirtjes die zoveel jongens en meisjes zich voor de gelegenheid hadden aangeschaft: een barman op het Domplein droeg er een van Gerolsteiner. Vermoedelijk gekocht bij de Episodes aan de Oude Gracht. Geen probleem, die kan hij over tien jaar gewoon weer aantrekken, ja toch?

"Zo trok Mart Smeets in de toekomstige bibliotheek aan het Neude zijn koeien voor de achthonderdste keer uit de sloot (of was het nou de negenhonderdvijfenzeventigste keer?)"

Wie zondag 5 juli naar de Domtoren was gekomen om de renners te zien, heeft kunnen horen dat de toren ook kan zingen. In de pauze tussen de reclamekaravaan en het peloton klonk A bicyclette en vele andere bekende Franse chansons, begeleid door de klokken van het carillon.

Het concert was een idee van stadsbeiaardier Malgosia Fiebig en haar collega Gildas Delaporte, klassiek contrabassist en beiaardier in Geldrop en Schijndel, begenadigd zanger en Fransman bovendien. In januari zijn de tourorganisatie en de 'monument men' van het gemeentelijk vastgoedbedrijf gepolst.

Na positieve signalen uit die hoek ben ik als bestuurslid en vrijwilliger van de Utrechtse Klokkenspel Vereniging aan het organiseren geslagen. Het kwam er vooral op neer om voor de zang een geluidsinstallatie te vinden met voldoende vermogen en toch compact genoeg om naar boven gesjouwd te worden. Dat is gelukt, want al tijdens de soundcheck keek het publiek verbaasd en verwonderd omhoog. Kortom, leuk om zo bij te dragen aan de feestelijke sfeer in de stad. En het is natuurlijk ook niet verkeerd om de doorkomst vanaf de toren zien.

door Wieger Sietsma

De aanloop naar de sprint

Otte's Tourbeleving

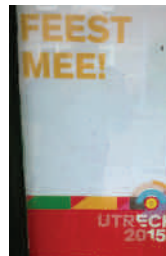

Positioneren

Natuurlijk is Chris een goede aantrekker van de sprint, maar het lukt ook wel eens niet. Zodoende kan ik hem twee keer vervangen bij de voorbereidende besprekingen met de gemeente. Tourkoorts! Ook iets ludieks gaat over tafel: een klimtijdrit in een parkeergarage moet mogelijk zijn. Het wordt: 1. Activiteiten bij scholen en buurten, 2. Een Touretappe, 3. Utrecht als centrum van Vrouwenwielrennen en nog zo wat (soms bizarre) ideeën.

De commercie van de Tour

Allereerst maar eens geïnvesteerd in de officiële Tour-vlag, vlaggenlijn, Tour-Nijntje, posters en speldjes voor de koelkast. Gezellig! Het echte shirt koop ik bij Gemma, gelukkig had ik nog wat VVV-bonnen gespaard: 75 euro. Ik ben er klaar voor.

Hij komt eraan!

Op 26 maart 2015 bezoek ik de aftrap van de 100 Dagen op de Kohnstammschool. De kinderen beelden het getal 100 uit en zijn daarna op het schoolplein druk bezig met een behendigheidsparcours en bandenplakken. Prudhomme, Hinault en Thevenet kijken blij toe. Ik mis Joost van Waert in zijn eigen straat: hij is op vakantie!

De eerste Ronde

In de ronde van de Maliebaan zie ik de familie Hitman figureren: Laurens organiseert, dochter paradeert en Sietse fietst. Bij de vrouwen moedigen we Gemma aan die zich aan de zijkant van het peloton voortrazende dames positioneert. Heel verstandig vanwege een fikse valpartij. Twee ziekenauto's. Gemma is vol adrenaline maar ongeschaafd. Dat wordt nog wat met die Tour.

Ploegenpresentatie 1

Hoogtepunt is natuurlijk de Ploegenpresentatie op het Lepelenburg, waarover zoveel wordt geschreven en dat zelfs het journaal haalt. In de boot, uit de boot, podium op, podium af: het leven van een Ledig Erf-wielrenner is niet slechts fietsen!

Parijs is ver

We rijden snel het podium af rechtstreeks naar Leidsche Rijn om de UPU-gangers te verwelkomen. Wat een prestatie, wat een blijde en vermoeide gezichten.

Ledig Erf doet waar het goed in is: Monique tovert een geweldige maaltijd, toespraken, bedankjes, cadeaus en het bier is Maximaal. Marianne en ik mogen bikkelen Wim in de schemer naar zijn huis begeleiden.

Meedoen is belangrijker dan winnen

'Participeren in de wereld die fietsen heet', dat lijkt wel wat als vrijwilligerswerk bij Harten voor Sport. Na een opleiding 'fietsdocent', fiets ik in vol ornaat met groepjes (vooral Marokkaanse) kinderen via scholen en speeltuinen: een tamelijk rommelig peloton. "Ben u Nederlands kampioen?", vraagt er eentje. We dromen er beiden van. Voor de manifestatie 'Griffpark kleur geel' organiseer ik een 'bakfietsenbehendigheidswedstrijd': in 1 hand de bakfiets en in de andere hand een glas Prosecco; wie het meeste over heeft wint. Een Afrikaanse vrouw stapt voor de eerste keer op. Een toevallig passerend Japans toeristengezin wil ook wel eens een ritje Nederlandse cultuur maken: lekker veel foto's voor thuis. Ludiek in Oost.

Ploegenpresentatie 2

Dat nu net die nieuwe tv speciaal besteld voor de Tour, op donderdag bezorgd zou worden (die overigens niet kwam, fff BCC): zo mis ik mijn tv-debuut bij de donderdagse ploegenpresentatie. De voorbereiding heeft prima gewerkt: 'onze' Herman en de renners doen het ons prima na. Wat een feest! Een halfuurtje Blaudzun is echt genoeg, vinden ook de weergoden. Wielrennen is ook tegenslagen aan kunnen.

De Tijdrit

Zaterdag denk ik nog even gauw naar de markt te gaan voor mijn visjes, maar de stad zit al potdicht. Bij de Maliesingel /de Schouwburg verkennen de renners het parcours al. Ik blijf totdat het geraas Gesink aankondigt die met een grote grijns van Utrecht tot Parijs langs dendert. Later verplaats ik me naar het Anne Frankplein waar je renners tegelijk ziet komen en gaan. Biertjes en eten bij Harten voor Sport. Terugrijdend laveer ik tussen de vele bekertjes en zooi. Ik scoor nog 4 vlaggetjes voor de buurtkinderen.

Tour wordt gewonnen in bed

Vrijdag- en zaterdagavond doe ik een tourtje Vredenburg, Janskerkhof, Neude met vrienden. Ik ben trots op mijn stad: zoveel mensen, zoveel blije gezichten, niks gezeur of jengelende jongeren. Prudhomme was er ook. Nu goed slapen: Het Gaat Nu Echt beginnen!

Ronde van de Maliebaan 2

Zondag ga ik natuurlijk kijken op de Maliebaan vlakbij. Luut is Tourmaker en verricht daar goed werk met plots overstekende mensen. Van de reclamekaravaan scoor ik een Skodapetje en wat prullaria. Aan het einde daarvan krijgt de 'veegploeg' van Stadsreiniging een enorm applaus: zij hebben zaterdagavond de stad helemaal gekuist en vegen nu de weg schoon voor de renners.

Daar komen de renners aan achter de rode auto: spanning en vreugde is van hun gezichten af te lezen. Nog even en ze draaien de Waterlinieweg op voor de komende drie weken Touren. Schorre keel.

Valpartijen en de Tour

Michiel Deylius vraagt me per sms steeds om een live verslag. Hij zit thuis op de bank, na een valpartij in de amateurrit. Na de Maliebaan stap ik meteen op de fiets en we kijken met Skodapetje en prullaria naar de striemende regenbuien richting Neeltje Jans. Daar verliest Quintana de Tourwinst!

De KermisTour

Richting stad loop ik op met de Kermis-Tour: een ongelofelijke bonte stoet vanuit het Wilhelminapark van kinderen, speciale fietsen, wielrenners en begrafenis- ondernemers. Onder een fikse gele pruik herken ik ternauwernood Riena en Mazina. Het is Feest!

En hoe nu verder?

Er resteert slechts de Grote Leegte... OK, de Tour gaat verder, de verrassingen zijn groot, de tv is mooi, maar het voelt zo leeg. Elke zondag rij ik over die namen op de Maliesingel richting het Erf op het tijdritparcours. Een beetje harder dan anders. Onze Ronde Ledig Erf rijden en weer aanzetten voor de sprint. En dan wij mogen wel afpilsen!

Klimmen met Teklehaimanot en laagvliegen met Rohan Dennis

Er snelt een groepje wielrenners over de Lekdijk. Een paar dragen er het Ledig Erf-shirt, de rest is gehuld in de kleuren van MTN-Qhubeka.

Olaf Frasa en Joost van Waert vertellen hoe zij zich opwierpen als gids voor MTN-Qhubeka en Team BMC.

Joost: Serieuze profrenners beginnen zich al in de winter voor te bereiden op de Tour de France. Maar Olaf heeft de Tour ook serieus benaderd. In januari al bedacht hij dat je iets bijzonders kunt doen met de start in Utrecht.

Olaf: Het leek me gaaf om eens tussen de profs te fietsen. De Tour die naar Utrecht kwam, bood hier de uitgelezen kans voor. Ik stelde me namelijk voor dat de ploegen naar hier zouden komen met het idee dat ze zo van het hotel weg zouden kunnen rijden voor hun laatste trainingsritjes. Dat zou ze dan nog wel eens flink kunnen tegenvallen in het verste delijke Midden-Nederland. Dan heb je toch iemand nodig die de weg kent. Voor het ten uitvoer brengen van dit idee voorzag ik wel wat logistieke uitdagingen. Omdat ik Joost ken als iemand met uitgebreide ervaring in het ontwikkelen van fietsroutes, en iemand die het werk niet schuwt, besloot ik hem te vragen om samen het idee uit te werken.

Joost: Olaf kreeg op het internet het officiële roadbook van de Tour te pakken. Zo wisten we al vroeg waar de renners zouden overnachten. Toen we die hotels op de kaart intekenden, bleken er veel aan de rand van ons vaste zon-dagsrondje te liggen. Dat opende de weg voor onze geheime wens om de profs mee te voeren naar het Ledig Erf-parcours. Dan waren ze als het ware bij ons te gast.

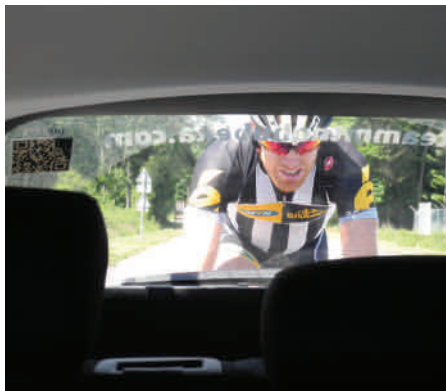
Olaf: Het contact leggen met de teams was een stuk lastiger: hoe vind je de juiste ingang? Met alleen een paar e-mails ben je er nog niet...

Joost: Ik had daarom ons aanbod ook nog maar eens op papier gezet, met een kaartje erbij waar ik diverse routes op had ingetekend. Dinsdagavond vóór de Tour was ik daarmee naar Nieuwegein gefietst, om het af te geven bij het hotel waar Cofidis en MTN-Qhubeka zouden verblijven. Tot mijn verbazing stond de Qhubeka-bus al naast het hotel! Dat gaf me de gelegenheid de brief persoonlijk aan Jens Zemke te geven, een van de ploegleiders. 'Ja, jullie hadden ook al gemaild, hè. Staat me iets van bij. Had ik die mail ook beantwoord?' Nee, dat dan weer niet. Nog dezelfde avond belt hij op: 'Kunnen jullie morgenochtend om half tien hier zijn. Wij willen graag vier uur rijden en we willen ook nog de sprint gaan oefenen.' No problem. Meteen Olaf gebeld en ook clubgenoot Laurens Hitman, de fotograaf, die zo-wat van zijn stoel afviel.

Olaf: Ik kon het eerst niet geloven. Wow! Omdat de reacties op onze e-mails bleven bij een enkele ontvangstbevestiging of een vage belofte, verwachtte ik er niet meer zoveel van. En wat was ik blij dat we juist MTN-Qhubeka aan de haak hadden kunnen slaan. Het team dat geld inzamelt voor de Qhubeka Foundation, die in heel Afrika fietsen schenkt aan kwetsbare kinderen, zodat zij niet urenlang naar school hoeven te lopen, zo meer lessen kunnen bijwonen, en meer tijd voor huiswerk hebben. Heel nobel! Maar al snel kwam het besef van wat me nog te doen stond: ik moest nog een extra gids regelen. Gelukkig kreeg ik Bart Luijten nog te pakken. En ik moest ook nog de juiste route vanaf het hotel naar het rondje van het Ledig Erf zien te vinden. Zo'n Vinex-stad met gescheiden auto- en fietsverkeer is misschien leuk voor de inwoners, maar lastig is het wel.

Joost: Woensdagochtend 1 juli was het dan zover. Renners en verzorgers stonden al rond de team bus toen ik eraan kwam. Ik maakte een praatje met Daniel Teklehaimanot, die verraste door in de Franse etappekoers Critérium du Dauphiné als eerste Afrikaanse renner het bergklassement te winnen, en later ook in de Tour enkele dagen de bolletjestrui zou dragen: 'Jij hebt laatst in Lucca toch een wielrenner met een grote baard ontmoet?' Waarop een brede grijns op zijn gezicht verscheen: 'Ja, Joep (van de Laar) bedoel je? Ik heb morgen met hem afgesproken bij de ploegenpresentatie.' Zo klein kan de wereld zijn, of liever, zo groot is het netwerk van onze fietsclub.

Olaf: Joost stond al te wachten bij het hotel. Kort spraken we nog een paar belangrijke punten door. De ploegleider briefte de renners en zei ons dat we achter de renners moesten blijven. Wat onwennig gingen we op pad: 'Links!', 'Rechts!' en 'Rechtdoor!' roepen op normaal volume bleek niet te werken. Dat werd dus volume militair commando. Verder was het, zoals medegids Bart opmerkte, 'abnormaal normaal'. Aan de ene kant rijd je daar samen met een Tour de France-ploeg, aan de andere kant is het gewoon een van de ritjes over voor jou bekende wegen. Laurens vergaapte zich aan de renners: 'Zie je die beentjes....?!? Mwoah...' Vlakbij 't Goy kwamen we op het Ledig Erf-rondje. Bij de Achterdijk sloegen we natuurlijk niet linksaf naar het café, maar reden we via Werkhoven en de Gooijerdijk naar de Ruiterberg. Een van de mecaniciens reed mee op de scooter, de renners wilden namelijk graag de sprint trainen. We reden door de Kaapse bossen en maakten een uitstapje naar de speciaal voor het leger ontworpen brede weg bij Soesterberg, bij fietsers bekend als de Tankbaan.

Joost: Ik reed in de tussentijd in de volgauto via een omweg naar Maarn met Jens Zemke, de rustige en vriendelijke ex-renner, die ploegleider is geweest bij Cervélo en bij enkele damesteams. Door de stoplichten duurde dat wat lang en in Maarn kreeg ik toch wel even de zenuwen: waren de renners hier nu al gepasseerd of niet? Gelukkig kwamen ze even later aanrijden. Op de Tankbaan werd de hele ploeg in stelling gebracht achter de scooter.

Daarna nam Tyler Farrar de kop over en bracht hij Edvald Boasson Hagen in stelling. Even later kwam hij verslag doen bij Zemke. 'Het ging soepel, maar zeker niet langzaam.', zei hij met gevoel voor understatement. De bijzonder aardige Farrar is een beetje over zijn top heen, maar zet zich nu probleemloos in voor Boasson Hagen, die dit jaar weliswaar geen etappe zou winnen, maar toch viermaal in de top vijf eindigde. Na een paar broodjes en repen reden de renners nog een paar maal de Tankbaan op en neer. Farrar was even achtergebleven; toen ik door de achterraut van de auto keek, zag ik hem daar met zijn neus tegenaan geplakt. Bij 65 km/u gaf hij me een vette knipoog. Later vertelde hij me dat hij erg uitkeek naar de etappe naar Zeeland, die zondag.

Olaf: We pikten het parcours weer op bij de Ruiterberg. Daar wilden een paar renners meteen terugrijden naar het hotel. Met enige moeite praatten we ze toch naar de Hoogstraat, al had Teklehaimanot daar helemaal geen zin in. Na Barts: 'We want to show you some more hills', volgde op de Hoogstraat zijn: 'Where are the hills?' Waarop ik antwoordde: 'Sorry, this is all we have to offer.' Serge Pauwels toonde zich de natuurlijke leider door z'n verontschuldigen aan te komen bieden: 'Let maar niet op hem. Hij is in een slechte bui', om en passant nog wel even te vragen hoe lang de rit nog zou duren. In Leersum bleef Bart wat achter om op de renners te wachten die een verkeerde afslag hadden genomen. Niet veel later hoorde ik een luid geclaxonner achter me. Achteraf bleek dat een SRV-wagen de enige renner die netjes voor het fietspad had gekozen, bijna omver had gereden.

Laurens was eerder al afgestoken om foto's te kunnen maken op de Amerongse Berg. Daar was het even opletten of de profs er niet een sprintje bergop tegenaan zouden gooien. We moesten ze immers nog wel door Amerongen loodsen! Op de dijk gekomen hadden we de wind in de rug en reden we dik veertig kilometer per uur. Inmiddels ging de enorme hitte zijn tol eisen. Mijn water was op en mijn keel leek wel schuurpapier. Mezelf uit de groep laten afzakken naar de volgwagen durfde ik niet. Gelukkig bood Bart me zijn bidon aan.

Joost: De hele rit zag ik al dat één renner steeds een stukje achter de groep hing. Zemke zei me dat dat Stephen Cummings was, die erg gefocust was op de openingstijddrit, vandaar dat hij de training extra zwaar maakte. Zijn doel was om in de top tien te rijden. En zowaar, dat lukte hem nog ook! En later zou hij door slim en sterk te rijden zelfs nog een etappe weten te winnen!

Olaf: Op het einde van de rit praatte ik nog wat met Serge Pauwels, de superaardige Belg. Ik vertelde hem maar een keer per week te fietsen. 'Dan heb jij dus vandaag je eigen Tour de France gereden!' Hij vertelde zich te verheugen op de vele bergritten in de komende Tour. De normaal zo ingetogen Noor Boasson Hagen riep meermaals tegen zijn ploegenoten: 'This ride was much better than yesterday's ride!', en kwam nog naar me toe om ons te bedanken. Stiekem doet dat je toch wel wat.

Joost: Toen ik die avond mijn wekelijkse rondje met de Nachtegaalfietsers reed, was ik nog steeds vol van de geweldige dag met MTN-Qhubeka. Mijn telefoon ging, maar ik dacht 'Nu even niet'. Later bleek dat het Tristan Hoffman was, de ploegleider van Alberto Contador. Hij sms-te nog: 'Wij willen graag gebruik maken van jullie parkoerskennis. Bel mij ff als je tijd hebt.' Helaas was het al te laat. Ai, gemiste kans!

Olaf: Donderdag na de ploegenvoorstelling besloot ik om nog bij een paar hotels langs te gaan; ik had het gevoel dat er nog meer in het vat zat. Bij het hotel van BMC raakte ik aan de praat met de verzorger van de Amerikaanse podiumkandidaat Tejay van Garderen. Tussen neus en lippen door zei ik hem een geschikte weg te weten voor een tijdrittraining. Dat bleek niet aan dovemansoren te zijn gericht. Direct pakte hij zijn telefoon en binnen de kortste keren stond er een klein mannetje met een grote neus voor me, dat zich voorstelde als 'Markus'. We spraken af dat we de renners vrijdagochtend, na hun persconferentie, van de Jaarbeurs naar de Tankbaan zouden gidzen.

Joost: Weer seinden we snel Laurens in. Ik wilde nu wel eens meefietsen, dus werd er in allerijl nog een Ledig Erver, Joeri Kooman, geroenseld om de ploegleidersauto te gidzen.

Olaf: Bij de Jaarbeurs was het erg druk met renner-spotters en brede Franse security-mannen, die ons niet door wilden laten. Het 'We hebben een afspraak met BMC' werkte niet. Maar na een sms'je naar Markus kwam het alsnog goed.

Joost: Omdat het in het stadslawaai praktischer was om voor de renners uit te rijden dan om steeds te moeten roepen, schoot ik al snel naar voren. En ik geef toe, het was ook wel een kick om over de Maliebaan te rijden met negen profs in mijn wiel. Net voordat we bij de rand van de stad kwamen, liet ik me terugzakken, maar eerst vroeg ik nog aan Greg Van Avermaet wat hij wilde: de autoweg of het fietspad. 'Nee, dat fietspad is niks; dat hebben we gisteren al ervaren.' Dus recht-zo-die-gaat over de busbaan naar De Bilt en dan over de autoweg naar Soesterberg.

Olaf: Op de Tankbaan aangekomen, kregen de renners instructies over de aflossingsvolgorde. De relaxte Daniel Oss bedankte ons voor het gidzen. De graatmagere Van Garderen bleek echter behoorlijk nerveus, en verzocht ons met klem niet verder mee te rijden. Daarna keken we vol bewondering hoe de BMC's met een snelheid van tegen de 60 km/u over de Tankbaan 'vlogen'. Joeri heeft ze vanuit de auto nog een halt moeten toeroepen omdat ze op het einde van de weg de woonwijk in dreigden te vliegen.

Joost: En plotseling waren de renners verdwenen. Ze bleken al teruggereden te zijn naar hun hotel, wij gingen er op ons gemak achteraan. Bij het hotel aangekomen viel plotseling het kwartje. Die forse neus, dat scherpe gezicht van die ploegleider. 'Bent u soms Marco Pinotti?' 'Sicuramente!' 'Ik heb het brievenboek gelezen dat u samen met Gijs Zandbergen heeft geschreven.' Brede grijns: 'Ah, hoe is het met Gijs?' Pinotti was ooit meervoudig Italiaans kampioen tijdrijden en coacht nu dus de BMC-renners in die discipline.

Olaf: Bij het hotel spraken we nog een paar renners, gingen met ze op de foto, en kregen bidons, petjes en handtekeningen. Rohan Dennis ging nog even op de fietstrainer; Cadel Evans stond hem bij met adviezen. De volgende dag won Dennis de tijdrit en pakte hij de gele trui.

Joost: En negen dagen later zouden ze de ploegentijdrit winnen, met 1 seconde verschil. Wij wisten natuurlijk wel hoe dat kwam...

Ga Toch Fietsen!

door Diego Calderón Jimenez

Via een flyer bij een fietswinkel in de stad kwam ik in aanraking met fietsclub Ledig Erf. Het leek me een erg leuk idee om deel uit te maken van een club en tegelijk deze geweldige sport te delen met anderen. Ik begon met fietsen toen ik 18 jaar was in Bogotá, Colombia. Samen met een goede vriend begon ik de beroemde berg 'El alto de patios' te beklimmen, een klim van 8 km lengte met een stijgingspercentage van gemiddeld 7% en met de top op 3.020 meter hoogte.

Toen ik in Nederland kwam om mijn studie te vervolgen was het heel zwaar om mijn familie te missen en erachter komen dat er hier geen bergen zijn om op te gaan. Natuurlijk kan niet alles in het leven perfect zijn... maar om eerlijk te zijn leek het me aan het begin nogal saai om hier te trainen, altijd vlak en tegen de wind in, maar sinds ik bij Ledig Erf ging trainen is mijn perspectief op het fietsen veranderd. Het fietsen in een groep, het wisselen in de kopgroep, het waaieren en de techniek maken de sport nog leuker, en in de groep wordt er serieus getraind en is er een goede samenwerking.

Ik begon dit jaar bij de maandagavond groep Ga Toch Fietsen en daarna werd ik uitgenodigd om samen met een groep te trainen op de woensdag om 19:00 uur. Deze twee verschillen wel behoorlijk van elkaar, op de woensdag ligt de gemiddelde snelheid veel hoger en wordt er volop gas gegeven op de klimmetjes van de Utrechtse Heuvelrug.

Het vaste woensdagavondrondje is kort maar intens en met aardig wat techniek. Dit is denk ik wel mijn favoriete rondje, zeker omdat deze 'hoge bergen' heeft waar ik van hou. Mijn ervaring met Ga Toch Fietsen is erg goed; ik heb geweldig mooie plekken rondom Utrecht ontdekt en veel leuke mensen leren kennen waar je ook nog eens leuke gesprekken mee kan hebben terwijl je op de fiets zit.

Er gaat niets boven terugkomen op het Ledig Erf na een training om te genieten aan de bar met een koud biertje en je trainingsmaatjes. Voor mij is het de perfecte manier om te ontspannen na een dag werken.

"¡Soy Diego!"

Gemma Adelaar spreekt de nieuwe (en oude) GTF-lichting toe op een maandagavond.

Een lijst meer dan 130 GTF-ers:
ledere maandagvond plezier!

De renner, het podium en de ronde-miss

door Jan Bultjes

Dromen van het Tourpodium, welke wielrenner doet het niet? Ook al heb je als 10-jarige al ingezien dat die droom slechts voor weinigen uitkomt kan er nog veel gebeuren, want niet alleen Parijs is nog ver. En zo gebeurde het in de dagen voor de start van de Tour dat er een bericht uitging van onze voorzitter of Ledigerfers als figurant wilden dienen voor de ploegenpresentatie. Gehinderd door het gebrek aan een smartphone reageerde ik te laat en kwam op de reservelijst. Gelukkig was de voorzitter mij welgezind. Er kwam een afzegging (onbegrijpelijk dat er iets belangrijker kan zijn als het Tourpodium) en zo stond ik op woensdagavond 1 juli, met 20 anderen, met gepoetste fiets en in LE-tenu op de Maliebrug bij het Lepelenburg.

Er moest geoefend worden om erachter te komen hoelang wij, de renners, deden over het fietsen, het opstellen op het podium, het wegrijden, het lopen vanaf het Spoorwegmuseum en het bootje varen vanaf Sonne-

borgh. Dit alles onder leiding van Fons, die radiografisch in verbinding stond met alle andere tourmedewerkers en festiviteiten-regisseurs. Fons werd scherp in de gaten gehouden door een groepje Françaises, gewapend met zonnebrillen en klemmborden.

Zoals velen zullen weten is de voornaamste taak van figuranten wachten, maar af en toe was er actie en mochten we het podium op- en afrijden om daarna weer te wachten voor de volgende ronde. Veel fietskilometers zouden we deze avond niet maken. Fons had wel de leiding, maar de supervisie had duidelijk een kordaat ogende Française met heel veel zwarte krullen. Tijdens het lange wachten droomde ik steeds vaker weg en kreeg ik visioenen met haar als rondemiss en ik als succesvol renner op het Tourpodium en wat er dan al zo kan gebeuren tussen rondemiss en renner. Zelden heb ik op zo'n aangename wijze lang moeten wachten.

“maar de supervisie had duidelijk een kordaat ogende Française met heel veel zwarte krullen.. Zelden heb ik op zo'n aangename wijze lang moeten wachten.”

De volgende dag, 2 juli, had men weer renners nodig, nu voor de echte generale repetitie. Aangezien de meeste Ledigerfers nog steeds hun dag niet als wielrenner maar als loonslaaf doorbrengen stond ik de volgende dag slechts samen met Luut en twee in der haast opgetrommelde Domrenners weer op Maliebrug bij Fons. Luut en ik waren van pet tot kousen in LE-tenu en hoewel we nu met veel te weinig renners waren, was dit de serieuze repetitie. En daar ging ik weer, het Tourpodium op, maar nu speelde de muziek en stond Herman van der Zandt met de microfoon te wachten, de cameraman kwam in actie. Hoger dan dit zou ik alseenvoudigerennernooitmeer kunnen stijgen.

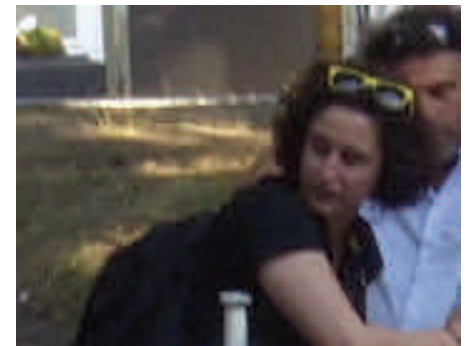

Het stoorde me niet dat Herman mij verwisselde met Bauke Mollema en even later met Lieuwe Westra, de Tour moest nog beginnen en dan zijn veel debutanten nog onbekend bij de commentatoren. Maar ik stond als wielrenner op het podium, van de Tour, jawel, op het **PODIUM VAN DE TOUR!** En beneden voor het podium stond de zwartgelokte Française, ze maakte foto's van mij! Waarom ze niet als rondemiss op het podium stond begreep ik niet en ik had geen tijd om het haar te vragen, ik moest verder, de tour wacht op niemand, maar mijn beeltenis zal in haar foto album staan.

Uren later stond ik op de volgepakte Maliesingel en keek naar de ploegenpresentatie. Ik hoorde hoe Herman dezelfde vragen stelde als 's middag en zag de renners ordelijk en in het juiste tempo aan- en afrijden, Fons had de touwtjes strak in handen. Thuisgekomen bekeek ik het acht-uur journaal. En zie daar, de NOS zond de interviews uit die ze 's middag met Luut en mij gemaakt hadden. De regisseur had gekozen voor onze karakterkoppen en niet voor de jonge jongens van de Domrenners. En daar kwam ik in beeld op het podium en werd

ik ondervraagd door Herman. De echte Bauke Mollema kwam ook nog in beeld, maar zijn antwoord stak maar bleekjes af tegen mijn reactie voor de camera. Nu trad ik niet alleen voor het Ledig Erf, maar voor de gehele natie op als wielrenner op het hoogst mogelijke podium. Wel een beetje jammer dat de clubnaam niet op de borst van ons shirt staat, een misser in het ontwerp, voor veel kijkers zal onze roemruchte club een mysterie blijven.

Ik droom niet meer over het Tourpodium, dat hoeft niet meer. Maar ik droom nog wel, want het leven is nog lang en met mij en die zwartharige Française kan nog veel gebeuren.

Nieuwe fietsmuren in Utrecht

door Joost van Waert

In het kader van de Tourstart is Utrecht opgevrolijkt met een aantal grote muurschilderingen. De meeste zijn te zien langs het parcours, andere zitten verstopt in achterafstraatjes.

De renners kijken ongetwijfeld niet achterom wanneer ze tijdens de tijdrit langs Parnassos rijden, maar de helicoptercamera heeft wél oog voor de fantasievoorstelling van Jos Peeters in de Kruisstraat: onder de Eiffeltoren door kijken we naar een groot peloton dat over de werven van de Oudegracht snelt. Langs de kant staan diverse bekende Utrechters. Peeters schilderde eerder al de beroemde WK-wielermuur in Ronse (1988); ook in de Kruisstraat trouwens. Als die heli toch bezig is, werpt hij ook even een blik in de Mulderstraat. Daar zien we Bon Voyage, de drie rennerpoppetjes van Job, Joris & Marieke, die we ook al kennen uit de clip van Blaudzun. Iets verderop, net voorbij de Stadsschouwburg, toont Menno Anker een grote hoekige Rietvélo in de kleuren van De Stijl. In de Watervogelbuurt moet de heli er alweer aan te pas komen om ons Het Peloton van Lotte van Laatum te laten zien. Zij vereeuwigde in de Wulpstraat een vijftigtal fietsende buurtbewoners, met daarbij ook een Ledig Erver (die tenslotte elke zondag even buurtbewoner is). Wij herkennen hierin Laurens Hitman, die in de honderd dagen voor de Tour overuren gedraaid moet hebben.

De tweede etappe gaat over de 't Goylaan, daar heeft Jan Heinsbroek een eerder kunstwerk aangepast aan de Tour. Naast de Dom en de Rabo-torens zien we ook de Prins Clausbrug. Als de wedstrijd echt losbarst rijden de renners aan de Thomas à Kempisweg langs het pronkstuk: een groot portret van Tourwinnaars Janssen en Zoetemelk, van de hand van Daniel Roozendaal. En als extra'tje staat er (tijdelijk) nog een tientallen meters lang kunstwerk van De Strakke Hand op het Vredenburg.

Grand Départ in de Kruisstraat

Utrechtse iconen van JanIsDeMan

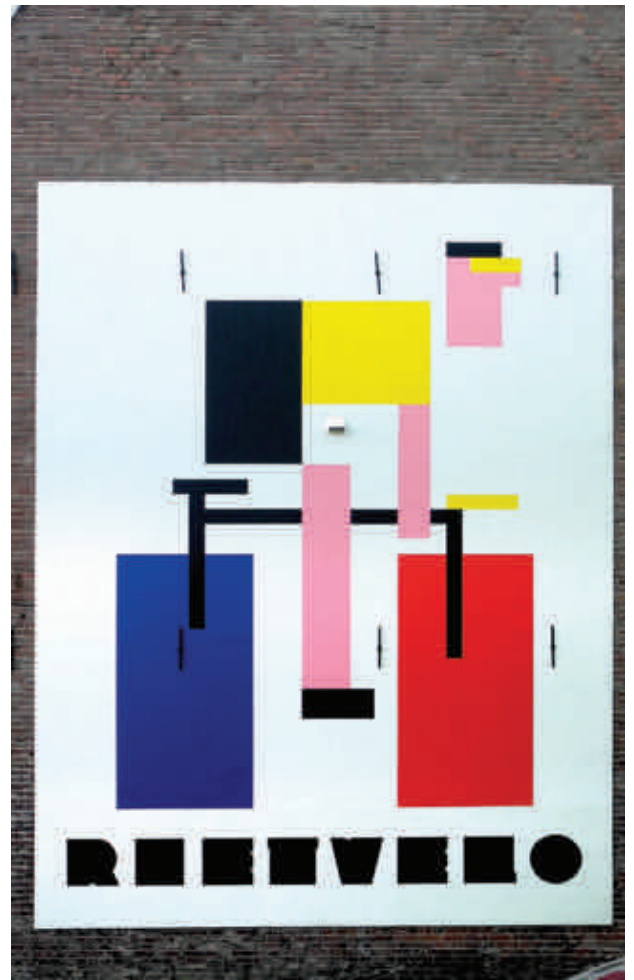

Bon Voyage in de Mulderstraat

Tour-winnaars aan de Thomas à Kempisweg

Rietvélo aan de Maliesingel

Het Peloton in de Wulpstraat

Laurens Hitman gaat door een muur

Rijmpje voor Caravane d'Utrecht op het Vredenburg

Mijn Tour is onder redactie van Joeri Kooman, Jos Smulders en Timo Klok tot stand gekomen.
Met dank aan Caroline Buiskool en alle inzenders!

www.ledigerf.net
fietsclubledigerf@gmail.com